

Arrest

nr. 280 955 van 28 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 juli 2022, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 oktober 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Surinaamse nationaliteit.

Op 18 januari 2022 werd de eerste gezinsherenigingsaanvraag van de verzoekende partij geweigerd.

Op 3 februari 2022 vroeg de verzoekende partij voor de 2de maal gezinshereniging aan met haar Franse moeder, mevrouw M. G. en dit in toepassing van artikel 40*bis* van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 juli 2022 besliste het bestuur tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.02.2022 werd ingediend door:

*Naam: M.
Vooma(a)m(en): R. D.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...).1992
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinsherenging aan met zijn moeder, de genaamde M. G. (RR: (...)), van Franse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

De eerste aanvraag werd geweigerd op 18.01.2022.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van zijn Franse moeder, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Betrokkene legt in de huidige aanvraag volgende documenten voor:

- Stortingsbewijzen van de referentiepersoon aan betrokkene, verzenden van geld via Western Union dd. 20.04.2018 ten bedrage van 110 euro, en 100 euro, dd. 25.05.2018 ten bedrage van 120 euro, dd. 02.08.2018 ten bedrage van 140 euro, dd. 03.09.2018 ten bedrage van 100 euro, dd. 12.11.2018 ten bedrage van 80 euro, dd. 12.12.2018 ten bedrage van 160 euro en dd. 01.01.2019 ten bedrage van 140 euro*
- Geactualiseerd attest OCMW Laakdal dd 08.02.2022 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontving en geen beroep heeft gedaan op het OCMW van Laakdal*
- Geactualiseerd attest OCMW Laakdal dd 08.02.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen financiële steun ontving en geen beroep heeft gedaan op het OCMW van Laakdal*
- Loonfiches van tewerkstelling bij T. Jobs' en Tempo Team' op naam van referentiepersoon voor de periode februari 2022 - april 2022.*
- Inschrijvingsbewijs Bevolkingsregister, Bureau voor Burgerzaken Distrikt Paramaribo op naam van de referentiepersoon dd 16.07.2020 waaruit blijkt dat zij sedert is ingeschreven op hetzelfde adres als betrokkene*
- Eenzelfde bewijs op naam van betrokkene dd 06.08.2019 als bewijs van samenwoning in het land van herkomst sedert 13.10.2008*
- Attest van 'Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder (KvB)' dd. 11.02.2022 waaruit moet blijken dat betrokkene geen onroerend goed of een beperkt zakelijke recht bezit in land van herkomst. Dit attest kan niet in overweging worden*

genomen vermits deze dateert van 11.02.2022. Dus na het vertrek van betrokkene uit het land van herkomst. Voorzover dit attest wel in aanmerking zou komen (quod non), levert dit attest geenszins bewijs dat betrokkene ten laste zou zijn geweest van referentiepersoon. Er wordt nergens melding gemaakt dat betrokkene geen inkomsten zou genereren in het land van herkomst.

Vooreerst wat betreft de voorgelegde stortingsbewijzen als bewijzen van ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst, deze dateren van 20.04.2018 - 01.01.2019. Er liggen enkele stortingen voor maar uitsluitend voor de maanden april 2018, mei 2018, augustus 2018, september 2018, november 2018, december 2018 en januari 2019. Enkel in deze maanden werd er een bedrag overgemaakt. Dit betreft slecht 6 maanden in 2018 en 1 maand in 2019. Hierna in het overmaken van geld immers gestopt. Met andere woorden heeft betrokkene in het jaar 2018 en 2019 slechts een bedrag ontvangen van 830 EUR. De stortingen bewijzen dus enkel dat betrokkene geld heeft ontvangen in 2019 (meer bepaald in april, mei, augustus, september, november en december) en in 2021 (meer bepaald enkel in de maand januari). De stortingen zijn uiterst onregelmatig. Het is bijgevolg niet ernstig te nemen dat betrokkene daadwerkelijk aangewezen was op het overgemaakte geld om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het vermoeden ontstaat dus dat betrokkene wel degelijk kon beschikken over andere bestaansmiddelen. Niets sluit uit dat de gelden voor andere doeleinden bestemd waren.

Er dient opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene werkelijk van deze ondersteuning van de referentiepersoon afhankelijk was, in die zin dat deze betrokkene moesten toelaten in zijn basisbehoeften te voorzien. Voor wat de bewijzen van samenwoning op hetzelfde adres betreft, kunnen we opmerken dat betrokkene en de referentiepersoon logischerwijze op hetzelfde adres verbleven, echter de referentiepersoon verblijft sedert 31.07.2019 in België, terwijl betrokkene pas sedert 26.07.2021 in België verblijft. Dit wil wel zeggen dat betrokkene in staat was om in een periode van ongeveer 2 jaar voor zichzelf te zorgen en wel degelijk vermogend was voorafgaand aan zijn komst naar België. De financiële ondersteuning dateert van het jaar 2018. Voor zover de stukken van overschrijvingen aanvaard kunnen worden als begin van bewijs, quod non, dient opgemerkt te worden dat een eventuele samenwoning onvoldoende recent is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat, ongeacht de voorgelegde bewijzen waaruit zou moeten blijken dat betrokkene ten laste zou zijn van referentiepersoon, blijkt uit het administratief dossier (raadpleging van de databank van de RSZ nl. Dolsis) dat betrokkene, reeds voorafgaand aan de aanvraag, sinds 05.08.2021 en tot op heden actief is op de arbeidsmarkt. Bijgevolg zelf vermogend is en dus heden niet ten laste is van de referentiepersoon. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat verder ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine.

Hoe dan ook, gezien de tewerkstelling van betrokkene in België, voorafgaand aan huidige aanvraag, reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze overige ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt. Betrokkene blijkt een jonge man te zijn die er wel degelijk toe in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. In dit kader dient duidelijk gesteld te worden dat het ten laste zijn in elk geval geen gevolg mag zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België. Er is in het dossier geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten aanzien van referentiepersoon.

Betrokkene voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt evenwel ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen; betrokkene was niet ten laste in het land van herkomst/origine noch heden. Herhaalde aanvragen, louter met oog op het

verkrijgen van een AI betreffen misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, en van artikel 7.2 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004.

De verzoekende partij licht haar twee middelen als volgt toe:

“2.1. eerste middel: schending van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet

2.1.1. eerste onderdeel - voldoende bewijzen over het ten laste zijn van de EU-onderdaan

1. - In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 40 bis Vreemdelingenwet en wordt ten onrechte gesteld dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden van dat artikel. Nochtans wordt in artikel 40 bis Vreemdelingenwet alleen bepaald dat verzoeker (als derdelander) als bloedverwant in neergaande lijn en ouder dan 21 jaar, ten laste moet zijn van de vreemdeling (die EU-onderdaan is).

2. - Verzoeker heeft meer dan voldoende bewijzen voorgelegd dat hij ten laste is van de referentiepersoon en hij :

- met de referentiepersoon (zijn moeder) vanaf zijn geboorte in het land van herkomst - Suriname - heeft samengewoond op hetzelfde adres en daardoor automatisch ten laste was van haar

- na het vertrek van de referentiepersoon (zijn moeder) uit Suriname door haar financieel werd ondersteund en de bedragen die gestort werden een voldoende regelmaat vertoonden en voldoende hoog waren naar Surinaamse normen (levensstandaard in dat land). Verzoeker is na het vertrek van de referentiepersoon (zijn moeder) ook in de ouderlijke woning blijven wonen, waardoor hij in ieder geval geen kosten van eigendom of huur had

- sinds zijn geboorte - dat wordt uitdrukkelijk vermeld in het attest - geen onroerend goed of zakelijk recht had tot op de datum van het opstellen van het attest. De stelling dat het attest dateert van na het vertrek van verzoeker uit Suriname bevestigt dat verzoeker vanaf zijn geboorte tot zelfs na het vertrek uit Suriname nooit eigenaar is geweest van een onroerend goed of een zakelijk recht heeft gehad

- wat de tijdelijke tewerkstelling en beperkte inkomsten uit arbeid in België van verzoeker betreft, merkt hij op hij uitsluitend moet aantonen dat hij geen inkomen had in de periode waarin hij in Suriname verbleef. Zijn inkomen in België was ook onregelmatig en volstond niet om in België een menswaardig leven te hebben

3.- De DVZ schendt dan ook artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet door te verwijzen naar bepalingen uit dat artikel en aan te nemen dat verzoeker niet aantoonde en bewijst dat hij ten laste was/is van de referentiepersoon (zijn moeder). Dit bewijs is een feitenkwestie en verzoeker heeft dit bewijs ruimschoots en voldoende geleverd.

2.1.2. tweede onderdeel - bijzonder afhankelijkheidsrelatie

1. - In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 40 bis Vreemdelingenwet en wordt ten onrechte gesteld dat er geen sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon (zijn moeder)

2. - Verzoeker benadrukt dat hij en de referentiepersoon (zijn moeder) op een korte periode na altijd samengewoond hebben in Suriname en verzoeker na zijn aankomst in België onmiddellijk met haar is gaan samenwonen. Vanzelfsprekend is er een afhankelijkheidsrelatie. Wat meer is: de vader van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit en woont samen in België met verzoeker en de referentiepersoon (zijn moeder). Tenslotte merkt verzoeker op dat vier zussen en twee broers samen met verzoeker op hetzelfde adres in België wonen, zodat er onmiskenbaar sprake is van een gezinsband en gezinscel én een afhankelijkheidsrelatie.

3. tweede middel: artikel 7.2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 is geschonden

1.- Verzoeker put uit artikel 7.2 van de vermelde Richtlijn rechtstreeks een recht op een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een EU-onderdaan. Verzoeker en de EU-onderdaan (zijn moeder) voldoen aan alle criteria uit dit artikel van de richtlijn. Met name beschikt de EU-onderdaan (zijn moeder) over een inkomen uit arbeid dat voldoende hoog is.

De bestaansmiddelen zijn voldoende hoog.

2. - Verzoeker herhaalt dat hij zijn hele leven gesteund is door de EU-onderdaan (zijn moeder).

Eerst in de periode waarin ze samenwoonden in Suriname, nadien door geldstortingen en vanaf zijn aankomst in België door met haar samen te wonen en financieel gesteund te worden. Er is altijd een echte en structurele afhankelijkheid geweest.

3. - De (bijkomende) voorwaarden die in de bestreden beslissing worden opgelegd zijn strijdig met het vermelde artikel van de vermelde Richtlijn.”

2.2. De verzoekende partij stelt in haar twee middelen dat zij volgens haar wel degelijk ten laste was en is van haar moeder, dat er volgens haar wel degelijk sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie, en dat zij uit artikel 7.2 van richtlijn 2004/38/EG een recht op verblijf heeft in functie van haar moeder. Zij herhaalt in haar tweede middel haar argumenten uit haar eerste middel.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing: (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht op bewaring wordt gedeeld op voorwaarde dat de ander houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. (...)”

De verzoekende partij is meerderjarig en diende om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie aldus aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Volgens de verwerende partij “blijkt (betrokkene) een jonge man te zijn die er wel degelijk toe in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.”

Bij gebrek aan wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste zijn”, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden vrij. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidstoezicht.

Voorts kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “ten laste” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43). De Raad acht het hierbij derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als

descendent, waarbij artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de descendent dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekende partij stelt vooreerst dat zij van oordeel is dat zij wel degelijk aangetoond heeft dat zij ten laste is van haar moeder. Zij haalt aan dat zij met haar moeder vanaf haar geboorte in het land van herkomst heeft samengewoond op hetzelfde adres en daardoor volgens haar automatisch ten laste was van haar, dat zij na het vertrek van haar moeder uit Suriname door haar financieel werd ondersteund en de bedragen die gestort werden een voldoende regelmaat vertoonden en voldoende hoog waren naar Surinaamse normen, dat zij na het vertrek van haar moeder ook in de ouderlijke woning is blijven wonen, waardoor zij in ieder geval geen kosten van eigendom of huur had, dat zij sinds haar geboorte - dat wordt volgens de verzoekende partij uitdrukkelijk vermeld in het attest - geen onroerend goed of zakelijk recht had tot op de datum van het opstellen van het attest, en dat zij enkel moet aantonen dat zij geen inkomen had in de periode waarin zij in Suriname verbleef en bovendien haar inkomen in België onregelmatig was en niet volstond om in België een menswaardig leven te hebben. Wat betreft het voormelde attest stelt de verzoekende partij nog dat het inderdaad dateert van na haar vertrek uit Suriname, maar dat dit net bevestigt dat zij vanaf haar geboorte tot zelfs na het vertrek uit Suriname nooit eigenaar is geweest van een onroerend goed of een zakelijk recht heeft gehad.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing op zeer concrete wijze waarom zij van oordeel is dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt ten laste te zijn van haar moeder. Deze motieven luiden als volgt:

“Betrokkene legt in de huidige aanvraag volgende documenten voor:

- Stortingsbewijzen van de referentiepersoon aan betrokkene, verzenden van geld via Western Union dd. 20.04.2018 ten bedrage van 110 euro, en 100 euro, dd. 25.05.2018 ten bedrage van 120 euro, dd. 02.08.2018 ten bedrage van 140 euro, dd. 03.09.2018 ten bedrage van 100 euro, dd. 12.11.2018 ten bedrage van 80 euro, dd. 12.12.2018 ten bedrage van 160 euro en dd. 01.01.2019 ten bedrage van 140 euro*
- Geactualiseerd attest OCMW Laakdal dd 08.02.2022 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontving en geen beroep heeft gedaan op het OCMW van Laakdal*
- Geactualiseerd attest OCMW Laakdal dd 08.02.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij geen financiële steun ontving en geen beroep heeft gedaan op het OCMW van Laakdal*
- Loonfiches van tewerkstelling bij T. Jobs' en Tempo Team' op naam van referentiepersoon voor de periode februari 2022 - april 2022.*
- Inschrijvingsbewijs Bevolkingsregister, Bureau voor Burgerzaken Distrikt Paramaribo op naam van de referentiepersoon dd 16.07.2020 waaruit blijkt dat zij sedert is ingeschreven op hetzelfde adres als betrokkene*
- Eenzelfde bewijs op naam van betrokkene dd 06.08.2019 als bewijs van samenwoning in het land van herkomst sedert 13.10.2008*
- Attest van 'Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder (KvB)' dd. 11.02.2022 waaruit moet blijken dat betrokkene geen onroerend goed of een beperkt zakelijke recht bezit in land van herkomst. Dit attest kan niet in overweging worden genomen vermits deze dateert van 11.02.2022. Dus na het vertrek van betrokkene uit het land van herkomst. Voorzover dit attest wel in aanmerking zou komen (quod non), levert dit attest geenszins bewijs dat betrokkene ten laste zou zijn geweest van referentiepersoon. Er wordt nergens melding gemaakt dat betrokkene geen inkomsten zou genereren in het land van herkomst.*

Vooreerst wat betreft de voorgelegde stortingsbewijzen als bewijzen van ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst, deze dateren van 20.04.2018 - 01.01.2019, Er liggen enkele stortingen voor maar uitsluitend voor de maanden april 2018, mei 2018, augustus 2018, september 2018, november 2018, december 2018 en januari 2019. Enkel in deze maanden werd er een bedrag overgemaakt. Dit betreft slecht 6 maanden in 2018 en 1 maand in 2019. Hierna in het overmaken van geld immers gestopt. Met andere woorden heeft betrokkene in het jaar 2018 en 2019 slechts een bedrag ontvangen van 830 EUR. De stortingen bewijzen dus enkel dat betrokkene geld heeft ontvangen in 2019 (meer bepaald in april, mei, augustus, september, november en december) en in 2021 (meer bepaald enkel in de maand januari). De stortingen zijn uiterst onregelmatig. Het is bijgevolg niet ernstig te nemen dat betrokkene daadwerkelijk aangewezen was op het overgemaakte geld om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het vermoeden ontstaat dus dat betrokkene wel degelijk kon beschikken over andere bestaansmiddelen. Niets sluit uit dat de gelden voor andere doeleinden bestemd waren.

Er dient opgemerkt te worden dat het niet aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene werkelijk van deze ondersteuning van de referentiepersoon afhankelijk was, in die zin dat deze betrokkene moesten toelaten in zijn basisbehoeften te voorzien. Voor wat de bewijzen van samenwonen op hetzelfde adres betreft, kunnen we opmerken dat betrokkene en de referentiepersoon logischerwijze op hetzelfde adres verbleven, echter de referentiepersoon verblijft sedert 31.07.2019 in België, terwijl betrokkene pas sedert 26.07.2021 in België verblijft. Dit wil wel zeggen dat betrokkene in staat was om in een periode van ongeveer 2 jaar voor zichzelf te zorgen en wel degelijk vermogend was voorafgaand aan zijn komst naar België. De financiële ondersteuning dateert van het jaar 2018. Voor zover de stukken van overschrijvingen aanvaard kunnen worden als begin van bewijs, quod non, dient opgemerkt te worden dat een eventuele samenwonen onvoldoende recent is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat, ongeacht de voorgelegde bewijzen waaruit zou moeten blijken dat betrokkene ten laste zou zijn van referentiepersoon, blijkt uit het administratief dossier (raadpleging van de databank van de RSZ nl. Dolsis) dat betrokkene, reeds voorafgaand aan de aanvraag, sinds 05.08.2021 en tot op heden actief is op de arbeidsmarkt. Bijgevolg zelf vermogend is en dus heden niet ten laste is van de referentiepersoon. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat verder ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine.”

De verzoekende partij betwist niet de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op het moment van de stortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij, noch van de bedragen die werden overgemaakt. De verwerende partij motiveert daarover als volgt: *“Vooreerst wat betreft de voorgelegde stortingsbewijzen als bewijzen van ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst, deze dateren van 20.04.2018 - 01.01.2019, Er liggen enkele stortingen voor maar uitsluitend voor de maanden april 2018, mei 2018, augustus 2018, september 2018, november 2018, december 2018 en januari 2019. Enkel in deze maanden werd er een bedrag overgemaakt. Dit betreft slecht 6 maanden in 2018 en 1 maand in 2019. Hierna in het overmaken van geld immers gestopt. Met andere woorden heeft betrokkene in het jaar 2018 en 2019 slechts een bedrag ontvangen van 830 EUR. De stortingen bewijzen dus enkel dat betrokkene geld heeft ontvangen in 2019 (meer bepaald in april, mei, augustus, september, november en december) en in 2021 (meer bepaald enkel in de maand januari). De stortingen zijn uiterst onregelmatig.”* De verzoekende partij brengt hier tegen in haar eerste middel in dat de stortingen volgens haar wel degelijk regelmatig en voldoende hoog waren. De Raad is echter van oordeel dat uit de niet betwiste tijdstippen van de stortingen en de niet betwiste bedragen die werden gestort, helemaal niet blijkt dat het gaat om regelmatige en voldoende hoge stortingen. Minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Zoals de verwerende partij terecht motiveert in de bestreden beslissing beslaat de periode van de stortingen immers slechts 6 maanden in 2018 en 1 maand in 2019, waarna het overmaken van geld gestopt is en betrokkene dus in de jaren 2018 en 2019 slechts een bedrag ontvangen heeft van 830 euro. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat *“Het bijgevolg niet ernstig te nemen (is) dat betrokkene daadwerkelijk aangewezen was op het overgemaakte geld om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het vermoeden ontstaat dus dat betrokkene wel degelijk kon beschikken over andere bestaansmiddelen. Niets sluit uit dat de gelden voor andere doeleinden bestemd waren.”*. Aangezien de verzoekende partij dus niet aannemelijk maakt dat zij van de stortingen van de referentiepersoon afhankelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien, volstaat deze vaststelling in feite al om te concluderen dat de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besliste dat de verzoekende partij niet ten laste is van de referentiepersoon. De verzoekende partij maakt daarnaast dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat *“echter de referentiepersoon verblijft sedert 31.07.2019 in België, terwijl betrokkene pas sedert 26.07.2021 in België verblijft. Dit wil wel zeggen dat betrokkene in staat was om in een periode van ongeveer 2 jaar voor zichzelf te zorgen en wel degelijk vermogend was voorafgaand aan zijn komst naar België.”*. Het gaat hier om determinerende motieven, in die zin dat het op zichzelf volstaat om de bestreden beslissing te kunnen dragen. De verzoekende partij slaagt er immers niet in aannemelijk te maken dat zij geen inkomsten genoot in het land van herkomst vooraleer zij naar België kwam om de referentiepersoon te vervoegen. Dit betekent dat de overige motieven op grond waarvan de verwerende partij tot de conclusie komt dat de verzoekende partij niet ten laste is van de referentiepersoon overtuigende motieven zijn, waarvan de eventuele kennelijke onredelijkheid niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er “*altijd een echte en structurele afhankelijkheid (is) geweest*” van haar zelf ten aanzien van de referentiepersoon, zoals zij aanhaalt in haar tweede middel. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij een recht op verblijf heeft, aangezien zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besliste dat de verzoekende partij niet ten laste is van de referentiepersoon.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU